

ĜOJO PRO RENKONTO KUN KRISTO

Charlie Rich (1899-1998) estas unu el la plej mirindaj personoj inter Judoj vivintaj en la 20-a jarcento, kiuj trovis plenecon de la vero en la katolika eklezio

Charlie Rich naskiĝis en pia juda familio en malgranda vilaĝo en Hungario. Lia patrino estis tre pia virino, spiritualta; ŝi devenis el ĥasida familio konata pro ilia helpado al malriĉuloj kaj bezonuloj. Kiam Charlie ankoraŭ estis vindinfano, forveturis lia patro al Usono, por tie perlabori rimedojn por sekurigi la familion. Knabon do edukis patrino kaj piaj judoj, vivantaj celibate, por havi la tempon studi la Sanktan Skribon. Ĝuste ili instruis Charlie-n legi kaj skribi en jida lingvo per helpo de kvin libroj de la Malnova Testamento. Jam kiel malgranda knabo Charlie ĉiutage ĉeestis preĝojn en sinagogo. Post jaroj li rememoras, ke tiu ĉi preĝo estis por li fonto de la granda ĝojo. Li tiam sentis proksimecon kaj amon de Dio. Li ŝatis restadi en kvieto kaj soleco meze de la naturo, en belegaj hungaraj arbaroj.

En Novjorko

Kiam Charlie dekjarigis, lia patro ŝparis bezonatan monsumon kaj invitis la tutan familion por ilia alveno al Novjorko. En tiu ĉi tute alia medio la knabo perdis sian infanan kredon kaj li ateistiĝis. Decidan influon je tio, ke Charlie perdis sian kredon, havis lia instruisto, kiu estis agnostikulo. Sed perdo de la kredo je Dio en la junulo ne neniigis firman sopiron pri ekkono de la vero. Charlie ĝin persiste serĉis, dum horoj kaj horoj li legis diversajn librojn en biblioteko. Ĝis sia 33-a jaraĝo li tralegis ĉiujn plej gravajn literaturajn verkojn, ankaŭ librojn de la plej gravaj kristanaj aŭtoroj, kiel estas s-ta Aŭgusteno, s-ta Tomaso de Akvino, s-ta Terezo de Avila kaj beata John Henry Newman. Li estis per ili fascinita. Sed malfacile li sukcesis ekkredi tion, ke Jesuo Kristo estas Dio. Tio, ke al li mankis kredo je Dio, kaŭzis, ke en sia koro li komencis senti ĉiam pli gran-

dan malplenecon kaj li ne vidis sencon de la vivo. Fine venis tago, kiam Charlie tute ekmalesperis. Tio por li estis terura spirita sufero. Li tiam decidiĝis, ke ununura solvo estas memmortigo... En tia stato de totala kolapso Charlie venis en parkon de Bronx, por sin mortpendigi. Volante jam ĵeti ŝnuron trans branĉon de la arbo, li post si ekaŭdis iujn paŝojn. Li ektimis... Mankis al li kuraĝo realigi sian planon.

Mallonge post tio en iu varmega somera tago li ĉirkaŭiris preĝejon. Li komencis timi, ke oni lin de tie forpelos, sed malgraŭ tio li eniris, li volis malvarmiĝi kaj ripozi. En la preĝejo estis malbruo; juna viro tie estis sola; li sidiĝis, eksentinte grandan pacon kaj lian rigardon altiris vitralo prezentanta Jesuon kvietantan ŝtormon (Luk 8,22-25).

Li iĝis nova homo

Kiam li rigardis vitralon prezentantan evangelian scenon de kvietigo de la ŝtormo fare de Jesuo, Charlie eksentis grandan sopiron, ke li ekkredu kun sama certeco kaj forto kiel tiuj, kiuj venas ĉi tien, preĝas kaj kredas, ke Jesuo Kristo vere ekzistas, ke Li mortis kaj resurektis kaj ke liaj vortoj enskribitaj en evangelio estas veraj. Tiam li ekpensis, ke se tio ĉio estus la vero, tiam la homa vivo, sufero kaj morto havus sencon, kaj la vero pri Kristo estus fonto de nedetruibla feliĉo. Sed tio al li ŝajnis tro mirakleca kaj nereala, ol tio povus estis vero. Charlie opiniis, ke kaptas lin iluzio, trompo kaj fantazio. Kiam li tiel pripensis, subite li ekaŭdis tre klare vortojn, kiuj lin tute konsternis: „Kompreneble, ke tio estas vero. Kristo estas Dio, kiu descendis sur la teron kaj fariĝis vera homo. La vortoj de la evangelio estas veraj.“

Sub influo de tiuj vortoj Charlie genufleksis kaj komencis arde preĝi kaj danki.

Gutfluis sur lin graco de la mizerikorda Dia amo, kiu kuracas lian internan vundiĝon. Ĝi estis mistika travivaĵo de la ĉeesto de Dio, certeco, ke Li ekzistas, de Lia tenera zorgo kaj senlima mizerikordo.

De tiu ĉi momento, kiel li mem skribis, agoj de lia vivo surprenis novan spiritan kvaliton, kiun oni malfacile povas priskribi per homaj vortoj, ĉar ĝi rilatas ekkonon de la amo de Kristo superanta ĉiun ekkonon (komp. Efe 3,19). Tiu ĉi mistika travivaĵo ŝanĝis tutan lian ĝisnunan sistemon de valoroj. Charlie surgenuis kaj dankis pro tio, ke mem la Sinjoro rapidis lin savi kaj persone al li diri, ke Kristo estas Dio. Dum tiu preĝo Dio faris grandan ŝanĝon de lia spirita kaj intelekta vivo. Charlie fariĝis nova homo. Tio estis dua, spirita naskiĝo, pri kiu parolis Kristo: „Vi devas esti denove naskitaj“ (Joh 3,7), kaj sankta Paŭlo skribas: „Se iu homo estas en Kristo, estas jam nova kreitaĵo; la malnovaĵoj forpasis, jen ili jam estiĝis novaj.“ (2 Kor 5,17) Charlie travivadis nepriskribeblan spiritan ĝojon kaj dankemon pro tiu ĉi neniel meritita donaco de konvertiĝo. De tiu ĉi tago la persono de nia Sinjoro Jesuo Kristo por li iĝis ĉio, la plej granda Trezoro, pro kiu li pretis oferi sian vivon. Post paso de multaj jaroj Charlie skribis: „La vortoj »Jesuo Kristo« eligadis nepriskribeblan bonodoron, dolĉecon, al kiu ĝi estas nenio komparebla. Sono de tiuj vortoj min ĝis nun plenigas de mirinda, neeldirebla ĝojo, kiu, kiel mi sentas, ne devenas el tiu ĉi mondo. De la momento de mia bapto kaj la unua sankta komunio mi posedis feliĉon, pri kiu mi neniupreze rezignus. Ĝi donis pacon al mia animo kaj purecon de la vido, kiujn mi en tiu ĉi vivo ne opiniis kiel eblajn, »Kaj la paco de Dio, kiu superas ĉian intelekton« (Flp 4,7).“

La sankta bapto

Charlie kun granda fervoro sin dum ses monatoj preparis por akcepto de bapta sakramento. Baptita li estis la 18-an de marto 1933 en jezuita preĝejo de sankta Francisko

Ksaverio en Novjorko. Kiam li rememoris tiun gravan eventon, Charlie emfazadis, kiel granda donaco kaj graco estas la sankta bapto. Li skribis, ke pere de tiu ĉi sakramento la homo „fariĝas konsista parto de la mistika korpo de Kristo, kiu estas la katolika eklezio. Sen la Vivo, kiu estas Kristo, ne estas la eterna vivo. Ni estis kreitaj, por akiri ĉielon.“

Post konvertiĝo estis por Charlie la plej grava senco de la vivo ĉiutaga mult-hora kontemplema preĝo, kies kulmino estis Eŭkaristio kaj adorado de la Plejsankta Sakramento. Li dividadis sian ĝojon pro la kredo kun aliuloj plenumante volon de Dio. Li skribis: „Mi iĝis katoliko, por iri ĉielon tra la plej facila vojo, por ke mi estu feliĉa ne nur dum kelkaj mizeraj jaroj, sed dum la tuta eterneco. Por ke mi povu foje partopreni en la ĝojo de la anĝeloj kaj sanktuloj en estonta mondo. Graco de la konvertiĝo direktas al feliĉo, kian ni ĉi tie kaj nun ne kapablas imagi.

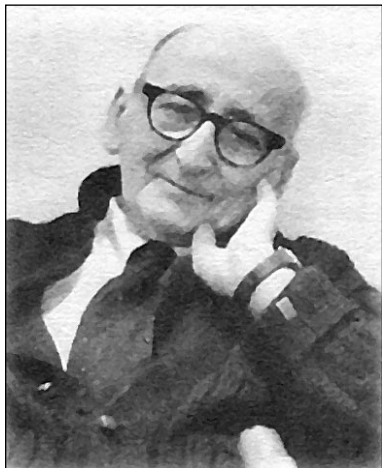
Post sia konvertiĝo vivis Charlie kiel laiko en ordena komunumo de la sacerdotoj en Novjorko. Ĝuste tie li travivis grandparte sian longan vivon. Li mortis en la aĝo de 99 jaroj en la jaro 1998.

Li estis homo de la profunda preĝo, kontemplado kaj abnegacio. Li notadis siajn inspirojn, meditojn kaj konsiderojn.

La katolika eklezio al ni donas Dion mem

Charlie opinii, ke esti katoliko estas speciala graco de Dio. Jesuo Kristo ebligas al ĉiuj, kiuj pere de la bapto fariĝis partoprenantoj de lia mistika korpo, ke ili en si havu lian vivon kaj amon. La Sinjoro Jesuo al ni konstante donas siajn vivon kaj amon en la ĉiutaga preĝo kaj en la sakramentoj de pentofaro kaj Eŭkaristio. Se katoliko ĉesas preĝi, li malfideligas sian vokiĝon. Se li vivas en peko kaj ne volas ĝin ĉesi, li malŝatas Dian mizerikordon, perfidas Jesuon kaj vivas en spirita morto, kiu povas lin alkonduki al perdo de la eterna vivo. Charlie skribis: „Mi ne fariĝis katoliko, por ke mi estu feliĉa

dum la surtera vivo, sed en la vivo estonta; mia sankta katolika kredo estas enirbileto en eternan kaj senfinan ĝojon en la ĉielo. Tiuj, kiuj foriras el la mondo, en kiu ili naskiĝis, verdire eniras tiun senfinecon. Ja la sankta Paŭlo diras: „Se nur en ĉi tiu vivo ni esperis en Kristo, ni estas el ĉiuj homoj la plej mi-

Charlie Rich

zeraj.“ (1 kor 15,19)

Por Charlie estis la plej granda graco kaj donaco de la Dia mizerikordo lia konvertiĝo kaj aparteneco al la katolika eklezio.

Li demandis: „Kia»mizerikordo de la Sinjoro« povas superi mizerikordon, kiu permesas al mi kredi ĉion, kion instruas la katolika eklezio? Ĉu la Dia mizerikordo povas pli bone sin vidigi ol per la graco al ni sendita, por ke ni apartenu al ununura vera eklezio? Mondo povas donaci al ni nenion tiel bonan kaj belan kiel tion, kion donas al ni katolikismo. La katolika eklezio al ni donas Dion mem, en tuta lia pleneco – pli grandan donacon ol estas Dio, homo ne povas ricevi. Ni ricevas Lin, kiam ni akceptas la sanktan komunian. Ĉu protestantismo aŭ judaismo povas al la animo donaci ion tiel majestan? Ĝuste ni devas en la katolikan eklezion eniri, por ke ni havu Dion en pleneco, tiom, kiom ni povas Lin sperti sur tiu ĉi flanko de la ĉielo (...). Por ke ni povu Dion travivadi en

tuta lia pleneco, ni devas sperti gracon de nia partopreno sur lia mistika korpo. La eklezio esprimas tion, pri kio Jesuo parolis, kiam Li anoncis: „Mi venis, por ke ili havu vivon, kaj havu ĝin abude.“ (Joh 10,10)

En la eklezio estas beleco, kiu estis al ni montrita en skriboj de Patroj kaj de la ekleziaj instruistoj, kiuj vivis surtere. Kristo vivas en sanktuloj: ili Lin sekvas en la ĉiutaga vivo kaj en tiu sekvado eblas vidi belon, tiel kiel en anĝeloj kaj sanktuloj en la ĉielo. La sanktuloj alportadas tiun belecon surmondan, kaj ni en ili vidas vivantan imitadon de la beleco de Dio-Homo. Ĉu ni volas fariĝi belaj per la beleco de Kristo mem? Se jes, ni devas pro tiu ĉi beleco iri en la katolikan eklezion, por ke ni trovu ĝin en ĉio, kion la eklezio heroldas per sia liturgio, kantoj, statuoj, pentraĵoj. En la katolikan preĝejon ni devas eniri, por ĝui vivan belecon de persono de Kristo, ĉar tie lia beleco kultas kaj kuniĝas kun ĉio, kion la eklezio faras kaj kio ĝi estas. En la katolika eklezio estas ĉiela beleco, kiun ni povas trovi en ĝia heroldata doktrino.

Oni povus skribi kaj skribi pri tio, kio estas la katolika eklezio, kaj neniam ĉesigi ovacii ĝiajn ĉielajn ecojn. Ĝi ja estas tiu ĉiela Jerusalemo, kiu descendis teren“.

Reala ĉeesto de Jesuo en Eŭkaristio

Charlie malkovris, ke la plej granda trezoro de la katolika eklezio estas reala ĉeestado de Jesuo en Eŭkaristio. Post bapto iĝis por li sankta Eŭkaristio fonto kaj eĉ pinto de la tuta lia kristana vivo.

Tiel li skribis pri la mistero de Eŭkaristio: „La animo bezonas ĉeeston de Dio en tuta lia pura estado. Kaj kvankam iuj volonte parolas pri la »historia Jesuo«, sed Kristo sur la altaro signifas por ĉiu katoliko multe pli. Kiel ĝojaj kaj plenaj de paco estis horoj, kiujn mi travivis kiel konvertita judo dum preĝo antaŭ la Plejsankta Sakramento! Kiel mi bedaŭras miajn judajn kunfratojn, kiuj ne ĝuas Dion tiamaniere en siaj propraj sinagogoj! En malproksima tempo Dio res-

tadis en Kesto de Interligo. Nune li restadas en tabernaklo sur la altaro, antaŭ kiu brilas lumo, por diri al ni, ke la Sinjoro kaj Kreinto de la mondo tie estas en sankteca ĉeestado de sia Dia Filo. Kion povas al ni donaci kiu ajn religio, en kiu ne estas Kristo en sia eŭkaristia ĉeestado? Se ni iras al loko, kie Li estas ĉeestanta, por ke ni »provu kaj vidu, kiel bona estas la Eternulo« (Psa 34,9), ni travivas antaŭĝuon de tio, kion ni ĝuados, kie ni kun Kristo troviĝos en tendo de laŭdo.

Anom de Kristo kaj lian senliman mizerikordon ni povas trovi en la katolika eklezio, kiun Li elektis kiel sian beatan rezidejon, tiel ke se ni eniras preĝejon, ni sentas, ke ni troviĝas en proksimeco de Kristo, kiu nin amas per neeldirebla amo. Por kredanta homo ĉielo signigas Sinjoron Kriston kaj nur Lin. Mi meditas pri tio, kiam mi preĝas antaŭ la Plejsankta Sakramento. Mi pripensas tion ĉion kaj tiu pripansado min plenigas je kompatado de juda popolo, kiu ne havas sur altaro Kriston, al kiu ĝi sin povus turnadi kun siaj multnombraj surteraj bezonoj, por ke ĝi ricevu konsolon, kiun eblas akiri nur en Kristo, en lia eŭkaristia ĉeestado (...).

Ĉielo, aŭdu, tero, aŭskultu, ĉar parolas Sinjoro: » Filojn Mi edukis kaj altigis, kaj ili perfidis Min. Bovo konas sian aĉetinton, kaj azeno la manĝujon de sia mastro; sed Izrael ne konas, Mia popolo ne komprenas.« Tiuj vortoj estis skribitaj ankaŭ pri la juda nacio. Mi eksentas ĉiam malĝojon, kiam mi preteriras sinagogon, ĉar mi scias, ke Kristo el tiu ĉi loko transloĝiĝis tien, kie Li ekzistas en sakramentoj. Mi pripensas tion ĉion dum plenigas min malĝojo kaj mi preĝas por tiuj, kiuj ne konas Kriston en la sakramentoj. Ili ne konas Lin en tiu stato, ili ne havas gracon, por ke ili povu ami Amon, kiu estas Jesuo. »Venu al mi ĉiuj, kiuj estas laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi vin ripozigos.« (Mat 11,28) – ĉi tiujn vortojn sendas Sinjoro al ĉiuj perdituloj.

Kiel multe ni danku Dion pro tio, ke ni es-

tas katolikoj, ke ni havas Kriston ĉeestantan en la Plejsankta Sakramento! Kiel katolikoj ni ne devas Lin serĉi malproksime, por akiri ĉielon: Sufiĉas al ni eniri internon de la sanktejo, atesti agon de la kredo je reala ĉeesto de Jesuo en Eŭkaristio kaj ni altigas nin sur altaĵojn de la plej altvalora preĝo, kiun povas la homa estulo sperti. Kaj kvankam en la Malnova Testamento Dio faris miraklojn, tiel la miraklo de la Eŭkaristio ilin senlime superas. Kio estas mirakloj faritaj pere de Moseo kompare al tiuj, kiuj realiĝas fare de sacerdoto pere de ago de konsekro, kiam Kristo iĝas akirebla por ni en la sankta Eŭkaristio?«

Tuta por Jesuo

Charlie estis senkompromisa kaj asertis, ke la kredanto je Kristo povas fari nenion duonece, sed devas esti tute je dispono de Jesuo, servi Lin kaj ami Lin per nedividita amo. Psalmisto parolas pri Kristo: „Vi, forta per via majesteco kaj beleco.“ (Psa 45,3)

Ekde la unuaj tagoj de sia konvertiĝo estis Charlie ravita per beleco de persono de Jesuo Kristo.

Li skribis: „Se ni ne amas Kriston, ni estas plej grandaj mizeruloj. Kristo ja kreas ununuran nepeseman realecon, kiu en tiu ĉi mondo ekzistas; sen Kristo enradikigita en la plej kaŝita profundo de nia interno ni estas nenio. Verdire sen kredo je Kristo nenio sur tiu ĉi tero havas sencon. (...) Sinjoro Dio sopiras, ke ni sincere serĉu veron, kiu estas, laŭ liaj vortoj, Li mem: „Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo.“ (Joh 14,6) En mia kazo serĉado de Dia vero min alkondukis en la katolikan eklezion, kie mi ricevis gracon fariĝi ano de la mistika korpo de Kristo.“

Vivo de Charlie post lia konvertiĝo iĝis kanto de dankemo, kiel ni legas en psalmo: „Ni kantu al Li novan kanton.“ (Psa 33,3) El tuta koro kaj kun granda ĝojo senĉese li dankis al Dio por graco de la kredo kaj pro tio, ke li estas ano de la katolika eklezio.

Li skribis: „Kaj tiel mi, estinta kon-

fesulo de judaismo, kantas tiun kanton kun tiuj ĉiuj, kiuj ricevis la saman gracon. Kun sankta Paŭlo ni ĉiuj diras: »Ĉar per la leĝo mi al la leĝo mortis, por ke mi al Dio vivu. Kun Kristo mi krucumiĝis, tamen mi vivas; jam ne mi mem, sed Kristo vivas en mi; kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en fido al la Filo de Dio, kiu min amis kaj sin donis pro mi. Mi ne vanigas la gracon de Dio; ĉar se per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane mortis.« (Gal 2,19-21)“

Ekde la unua tago, kiam li katolikiĝis, Charlie sopiris kiel la sankta Paŭlo pri tio, ke li liberigu de la surtera vivo, por esti kun Kristo (komp. Flp 1,23). Li skribis, ke

en momento de la bapto por li malfermiĝis ĉielaj pordegoj. Dum preĝo de kontemplado li aŭdis ĉielan muzikon kaj arde li deziris laŭeble plej rapide foriri el ĉi tiu mondo kaj eniri ĉielon: „Mi ĉiam pli kaj pli proksimiĝas al la celo, kiu estas sopiro de mia koro, kiu estas Jesuo en sia laŭdo: mi pripensas do tion, kial mi estas ankoraŭ retenata sur tiu ĉi mondo. Sed mi konsciiĝas, ke Dio havas siajn proprajn motivojn por tia retenado, tiam mi diras *fiat*, kaj kun tiu vorto alvenas paco de la animo, kiun mi ŝanĝus por neniu riĉaĵoj de ĉi tiu mondo.“

*Sac. Mieczysław Piotrowski TChr
El Mihjcie się! 1/2016*